

من اصلاً خودم را رادیویی می‌دانم. با تلویزیون در حدی همکاری می‌کنم که روی دوستانم رازمین زنده باشم. رادیو کمی محبوب‌تر، خصوصی‌تر و بی‌حاشیه‌تر است. مردم از طریق صدا با رادیو ارتباط برقرار می‌کنند و به حکم آدمیت، شاید از آنچه می‌شنوند تصویری هم داشته باشند، مثلاً چهره‌ای برای این صدا قائل شوند که معمولاً خیلی بهتر از چهره خود آدم است! (با خنده) در مجموع من رادیو را دوست‌تر می‌دارم

بهرروز رضوی، پیشکشوت رادیو و تلویزیون در گفت‌وگو با قاب کوچک

رادیو محبوب‌تر و بی‌حاشیه‌تر است

مصطفی قاسمیان
خبرنگار

بهرروز رضوی که از سال ۱۳۴۷ به رادیو پیوسته، از چهره‌های با سابقه این رسانه است که در این سال‌های طولانی، فعالیت‌های مختلفی مانند صدای پیشگی، بازیگری و ترانه‌سرایی را تجربه کرده است. رضوی سالیانی است با صدای خوش و آرام بخش خود در تلویزیون نیز اجرا و گویندگی می‌کند. او مدت‌ها نیز گویندگی برنامه «کتاب شب» رادیو تهران را که به عنوان یکی از قدیمی‌ترین برنامه‌ها شناخته می‌شود، بر عهده داشته است. با این گوینده پیشکشوت رادیو و تلویزیون گفت‌وگویی درباره وضعیت امروز رادیو داشتیم که در ادامه می‌خوانید:

سال‌هاست که در رادیو مشغول به کار هستید. از پیچیدگی‌های کار در این رسانه قدیمی توضیح می‌دهید؟

گاهی در شرایط معمول و عادی، روزگار می‌گذرانیم، طبیعتاً کار را بهتر انجام می‌دهیم و چون این نوع کارها با علاقه‌مندی هم هست، کار کسی را خسته نمی‌کند، ولی نایب‌سامانی‌هایی که امروز می‌بینیم و مردم هم احساس می‌کنند - از جمله همین ماجرای کرونا - باعث می‌شود هر کاری نسبت به ایام معمول خودش پیچیده‌تر، سخت‌تر و پراشکال‌تر باشد. اما در مجموع، کار در رادیو برای من لذت‌بخش است. الان ۵۰ سال است که با رادیو همکاری دارم. همیشه هم با علاقه‌مندی کارم را دنبال کردم و کاری را هم که دوست نمی‌داشتم، قبول نمی‌کردم.

در این کار چه چیزی هست که این لذت را برای شما به همراه دارد؟

همان چیزی که در کار مطبوعات هست. همین که می‌بینی این ستونی که پر کردی، پاورقی که نوشتی، صفحه‌ای که تکمیلش کردی، برای خودت رضایت‌بخش است و لذت می‌بری. در کار رادیو و تلویزیون هم همین اتفاق

می‌افتد. همه این مجموعه اتفاقات، باعث می‌شود من کارم را با علاقه‌مندی و دوستانه انجام دهم. چون این کار اگر این‌گونه صورت نگیرد، خسته‌کننده است. آدم باید کار را دوست داشته باشد و من رادیو را صمیمانه دوست دارم. چه چیزی بهتر از این که حرف بزنی و ۳ میلیون نفر آدم گوش کنند؟

شما در تلویزیون هم فعالیت می‌کنید، اما به نظر می‌رسد کفه فعالیت رادیویی شما سنگین‌تر است.

من اصلاً خودم را رادیویی می‌دانم. با تلویزیون در حدی همکاری می‌کنم که روی دوستانم رازمین زنده باشم. اگر در یک لحظه یک برنامه تلویزیونی اجرا شود و یک برنامه رادیویی، من حتماً رادیویی را انتخاب می‌کنم.

شما در تلویزیون هم چهره شناخته‌شده‌ای هستید. چرا با وجود مشکلات، خصوصاً دستمزد کمتری که رادیو نسبت به تلویزیون پرداخت می‌کند، رادیو را انتخاب می‌کنید؟

رادیو کمی محبوب‌تر، خصوصی‌تر و بی‌حاشیه‌تر است. مردم از طریق صدا با رادیو ارتباط برقرار می‌کنند و به حکم آدمیت، شاید از آنچه می‌شنوند،

تصویری هم داشته باشند، مثلاً چهره‌ای برای این صدا قائل شوند که معمولاً خیلی بهتر از چهره خود آدم است! (با خنده) در مجموع من رادیو را دوست‌تر می‌دارم.

اگر بخواهید بزرگ‌ترین مشکل رادیو را در وضعیت کنونی بیان کنید و راه‌حلی برای آن ارائه کنید، چه نکته‌ای را مطرح می‌کنید؟
مدیران باید کار را داخل همین سازمان و با افراد همین سازمان سر و سامان

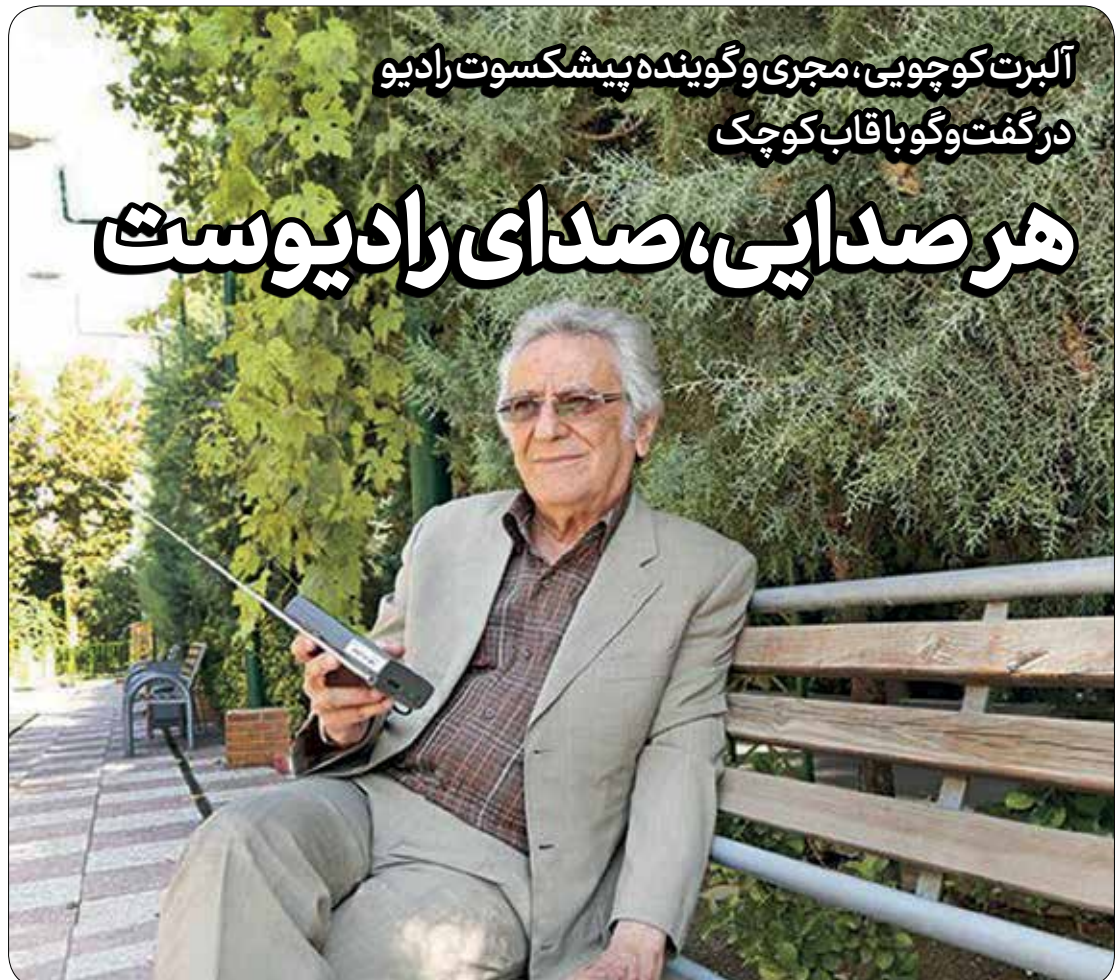
آلبرت کوچویی حدود ۵۵ سال است که با صدایی گرم و گیرا در رادیو فعالیت می‌کند؛ از پیشکشوت‌هایی که بسیار سرد و گرم این رسانه قدیمی را چشیده و در دوران‌های مختلف از چهره‌های سرآمد رادیو بوده است. کوچویی که در آستانه ۸۰ سالگی به گفته خودش همچنان با علاقه، گاهی ۴ ساعت متوالی برنامه زنده رادیویی اجرا می‌کند، از جمله چهره‌های همه‌فن‌حریف رسانه است و در ترجمه، نگارش و خبر چیره‌دست به شمار می‌آید. آلبرت کوچویی دارنده گواهینامه درجه یک هنری در زمینه هنرهای نمایشی از شورای عالی انقلاب فرهنگی است. به مناسبت روز ملی رادیو، با این گوینده و مجری پیشکشوت رسانه ملی گفت‌وگویی داشتیم که در ادامه می‌خوانید:

کار در رادیو آسان است یا سخت؟

بستگی دارد چطور به کار نگاه کنید. همیشه گفته‌ام برای من ورود به استودیو، ورود به یک مکان مقدس است. شاید برای خیلی‌ها پذیرفتنی نباشد، اما من با دعا وارد استودیو می‌شوم و پشت میکروفون می‌نشینم. طبیعتاً باید در این مکان مقدس، سخت‌کوشی کرد و کار دشوار است. اما اگر بخواهید با تعلل و باری به هر جهت بگذرانید، کار سهلی است. اما من همیشه به یک نگاه کار سخت به آن می‌اندیشم. کار رادیو برای من همیشه جدی است. طبیعتاً شاید در قیاس با تلویزیون، سهل‌تر باشد. اما تصور من این است که خلق یک اثر رادیویی بسیار دشوارتر از یک اثر تصویری در تلویزیون یا سینماست. به دلیل این که شما با صدا، لحن و آوا با فرود و فراز به اوج صدا، باید به مخاطب نقش‌آفرینی کنید، در حالی که دوربین، تلویزیون، رنگ و حرکت به شما بسیار کمک می‌کند که ادای مطلب کنید، اما در رادیو خیلی باید زحمت بکشید که یک تصویر را نقش کنید.

آسانی ندارد؟

گاهی از من می‌خواهند یک آرم را اجرا کنم. یک کلمه است، مثلاً «صدا». این کلمه را می‌نویسم، تکرار می‌کنم، تمرین می‌کنم و بعد می‌گویم ضبط کنیم.

آلبرت کوچویی، مجری و گوینده پیشکشوت رادیو
در گفت‌وگو با قاب کوچک

هر صدایی، صدای رادیوست